

293

PROKOPSKÉ LISTY

měsíčník nejen pro žižkovské farníky

ČERVEN 2017

Drazí farníci a přátelé naší farnosti.

Měsíc červen je v tomto roce doslova a do písmene nabytý velkými slavnostmi: Seslání Ducha sv., Nejsvětější Trojice, Těla a Krve Páně, Nejsvětější Srdce Ježíšovo, ale i mnohými dalšími svátky a památkami světců, které jsou významné pro život Církve i světa. Jistě známe všichni přísloví, že vše souvisí se vším, a tak nám všechny tyto slavnosti a svátky připomínají touhu Boží po přítomnosti v životě člověka a zároveň i úsilí o pozdvižení člověka na jeho nadpřirozenou úroveň. Potom, co člověk odmítl poslušnost Bohu a byl vyhnán z ráje, přichází Bůh v lidské podobě, aby člověku opět získal, co sám svojí neposlušností ztratil: nebe a život věčný. Předtím, než Ježíš Kristus odešel z tohoto světa, ujišťuje své učedníky: „Nenechám Vás sirotky“ (Jan 14,18) a příslibuje jim svého Svatého Ducha, který je povede a skrze kterého bude on působit v jejich životě. To se stalo při Seslání Ducha sv. Od této chvíle dochází k rozšíření Kristových učedníků do celého světa a veřejně a viditelně i k rozrůstání Boží rodiny, tedy Církve. Právě moc a síla Ducha sv. vedla apoštoly k neohroženému kázání a šíření víry v Božího Syna a tím i neuvěřitelnému růstu těch, kteří přijímali křesťanskou zvěst za princip svého života. I přes pronásledování a všelijaké útrapy, nesnáze a protiventství se počet křesťanů stále zvyšoval a docházelo k zakládání stále nových křesťanských obcí, které bychom dnes mohli nazvat diecezemi nebo farnostmi. Co bylo tou hnací silou prvních křesťanů? Jistě víra, ale nejenom nějaká, ale horlivá a opravdová, která neměla strach, nedívala se a nepřemýšlela o těžkostech, které je třeba snášet, ale chtěla co nejautentičtěji prožívat blízkost a spojení s tím, který je „cesta, pravda a život“ – Ježíšem Kristem. Nebylo jim líto obětovat cokoli, mnohdy i vlastní život pro to, aby neztratili víru a tím život věčný. První křesťanská doba nám předkládá zprávy o velkém počtu mučedníků, kteří dosvědčili svým životem, co ústy vyznávali. Byli to lidé všech věkových vrstev od dětí až po starce a také i všech společenských tříd od nejubožejších až po uznávané bohaté občany. Měli ale jedno společné: víru, která jim byla nade vše. Slavnost Ducha sv. nám proto může být nejen připomínkou, ale i novým podnětem k zamýšlení, jakým způsobem žijí svou víru já osobně. Jaká je moje horlivost a nadšení a jak se snažím především svou víru předávat druhým. Právě tato skutečnost je jedním z největších problémů současné krize víry a Církve ve společnosti, a to především evropské. Raději přispějeme na misionáře v Africe anebo Asii, ale málo se zamýšlíme nad tím, jak mohu já osobně pomoci těm, kteří jsou kolem mě a Ježíše Krista ještě neznají. Jaké je moje zcela osobní konkrétní nasazení při šíření víry v mém okolí? Zde je veliký prostor pro to, abychom prosili Ducha sv. o jeho vnuknutí a vedení a bez ostychu a s nadpřirozeným zápalem dokázali oslovit naše blízké. Mnozí nechtějí nic slyšet a nemají žádný zájem, ale jsou též mnozí, kteří hledají, a ještě neměli možnost potkat někoho, kdo by jim něco o Pánu Ježíši řekl. Kolik příkladů máme v Písmě svatém a také v životě tolika svatých, kteří se obrátili, když uslyšeli zvěst o Synu Božím. Úplně stejně to bylo i v době Pána Ježíše a apoštolů. Někteří si je vyslechli a odešli bez zájmu, někteří je ani neposlouchali a někteří se obrátili a uvěřili a šířili víru dále. Nenechme se tedy odradit zdánlivým nezájmem a nezdarem. Největší překážkou při šíření křesťanské zvěsti je naše laxnost a pohodlnost a někdy dokonce i nezájem. Ovšem to vše je proti Duchu, kterého jsme přijali při svátosti biřmování a který nás všechny povzbuzuje, aby naše víra byla živá a především horlivá. Duch sv. nás uvádí do celé pravdy. Prosme ho, aby nám ukázal a pomohl pochopit, jak intenzivněji a autentičtěji prožívat svou víru a nezůstat jenom pouze u minimalistických zaběhnutých náboženských úkonů, které jsou dobré, ale často nechávají naše srdce vlažné. Prosme o větší zápal, který rozhojní v naší duši touhu po blízkosti Boží a tím i nadšení pro přiblížení našich blízkých k Ježíši Kristu. Není větší radost a větší projev lásky k bližnímu než svědectví o Ježíši Kristu a předání víry v něho, protože jedině skrze Syna Božího může každý člověk dosáhnout věčného života. Ať Duch svatý naplní Vaše srdce novou láskou k našemu Pánu a oživí přijaté dary, které jsou naší opravdovou výzbrojí při šíření Božího království. To Vám ze srdce vyprošuje P. Vít

Vít Uher

ČERVEN 2017			
1	čt	sv. Justina, mučedníka	
2	pá	sv. Marcelina a Petra	první pátek
3	so	sv. Karla Lwagy a druhů, mučedníků	památka
4	ne	NEDĚLE SESLÁNÍ DUCHA SVATÉHO Hod Boží svatodušní	slavnost
5	po	sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka	památka
6	út	9. týden v mezidobí, sv. Norberta	
7	st	9. týden v mezidobí	
8	čt	JEŽÍŠE KRISTA, NEJVYŠŠÍHO A VĚČNÉHO KNĚZE	slavnost
9	pá	9. týden v mezidobí, sv. Efrema	
10	so	9. týden v mezidobí	
11	ne	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE	slavnost
12	po	10. týden v mezidobí	
13	út	sv. Antonína, kněze a učitele církve	památka
14	st	10. týden v mezidobí	
15	čt	SLAVNOST TĚLA A KRVE PÁNĚ (Boží Tělo)	slavnost
16	pá	10. týden v mezidobí	
17	so	10. týden v mezidobí	
18	ne	11. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
19	po	11. týden v mezidobí	
20	út	11. týden v mezidobí, sv. Jana Nep. Neumanna	
21	st	sv. Aloise Gonzagy, řeholníka	památka
22	čt	11. týden v mezidobí, sv. Paulína Nolánského, sv. Jana Fishera a sv. Tomáše Mora	
23	pá	SLAVNOST NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA	slavnost
24	so	SLAVNOST NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE	slavnost
25	ne	12. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	
26	po	12. týden v mezidobí	
27	út	12. týden v mezidobí, sv. Cyrila Alexandrijského	
28	st	sv. Ireneje, biskupa a mučedníka	památka
29	čt	SLAVNOST SV. APOŠTOLŮ PETRA A PAVLA	slavnost
30	pá	12. týden v mezidobí, sv. Prvomučedníků římských	

**slavnost Nejsvětější Trojice
– první sv. přijímání dětí**

neděle 11. 6. v 9.30 u Sv. Prokopa

slavnost Těla a Krve Páně

čtvrtek 15. 6. v 18.00 u Sv. Prokopa

slavnost Nejsvětějšího Srdce Páně

pátek 23. 6. v 18.00 u Sv. Prokopa

sbírka na splátku farního úvěru

neděle 4. 6. (všechny kostely)

mše sv. v Tridentském ritu

pondělí 5. 6. v 18.00 – kostel sv. Rocha

setkání ministrantů

neděle 11. 6. v 17.00
farní centrum

volby do farní rady – neděle 18. 6. 2017

vždy po mši sv. ve všech kostelích

úklid kostelů

sobota 10. 6. mše sv. v 8.00 – Sv. Prokop

slavnost Seslání Ducha svatého

neděle 4. 6. všechny kostely

**poděkování na konci školního roku
(Te Deum)**

neděle 18. 6. v 9.30 u Sv. Prokopa

slavnost Narození sv. Jana Křtitele

sobota 24. 6. v 8.00 u Sv. Prokopa

sbírka na bohoslovce

neděle 25. 6. (všechny kostely)

slavnost sv. Petra a Pavla

čtvrtek 29. 6. v 18.00 u Sv. Prokopa

výstav Nejsvětější Sv. Oltářní

čtvrtek 1. 6. po mši sv. do 20.00 – Sv. Prokop
úterý 27. 6. v 17.30 v kostele sv. Anny

setkání katechumenů – hovory o víře

středa 7., 14., 21., 28. 6. – farní centrum

Postní kasička 2017

V letošní postní kasičce se nasbíralo 14 024 Kč, které předáme sestřám vincentkám, které pomáhají opravdu velmi chudým rodinám na východním Slovensku a na Ukrajině. Všem vám Pán Bůh zaplatí.

Děkovný dopis z Ukrajiny:

Milá pani Hilbertová a spoločenstvo, od s. Damiány som obdržala Váš milodar pre Ukrajinu. Chceme sa Vám poďakovať, že stále pamätáte na chudobných. Tieto peniaze chceme použiť na dočasné zlepšenie situácie rodín. Chudobní sa na nás obracajú s prosbou o pomoc. Dnes, keď som bola v dedine, ma pristavil starší pán, či by sme mu mohli pomôcť pri zakúpení liekov. Veľmi ďakujeme za Vašu podporu, nech všetko slúži na Božiu oslavu, prajem všetkým požehnaný čas.
S. Žofia a spolusestry Dovhe.

Milí farníci,

měsíc květen byl jedním z klidnějších, ale už během tohoto času jsem zahájil přípravy na zkoušky. Také jsem dokončil kurz italštiny. V polovině měsíce jsme slavili patrona koleje sv. Jana Nepomuckého mši svatou a tradiční zahradní slavnosti. Týden na to jsme absolvovali víkendovou duchovní obnovu. V červnu, měsíci studijní sklizně, budu mít 4 zkoušky, z toho 3 dvousemestrální. Začátkem měsíce navštíví naši koleji Češi žijící v Římě na pravidelné mši svaté. Na Slavnost Těla a Krve Páně bychom měli navštívit Orvieto, krásné středověké město spojené s eucharistickým zázrakem. Budu na vás pamatovat ve svých modlitbách na těchto místech a děkovat za naši farnost. S pozdravem

Flux miroslaw

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

První svaté přijímání

(dekret papeže Pia X. *Quam singulari* o sv. přijímání dětí)

Dne 8. 8. 1910 vydala Kongregace pro svátosti z podnětu papeže Pia X. dekret, který začíná slovy: *Quam singulari* Christus amore (S jakou zvláštní láskou miloval Kristus) a pojednává o časném a častém svatém přijímání dětí. Tento dekret vzbudil mezi jinými „eucharistickými“ dekrety a počiny tohoto papeže zvláštní ohlas v celém světě a neztratil svoji aktuálnost ani pro naši současnou pastoraci.

Vydání dekretu *Quam singulari* bylo součástí snah papeže Pia X. o celkovou obnovu církve v Kristu ve všech oblastech jejího života. Dekret překvapil radikální změnou přístupu k dětem, kterým bylo dovoleno přijmout první svaté přijímání a svátost smíření již ve věku počátečního užívání rozumu, tj. asi v sedmi letech. Tehdejší praxe byla taková, že děti přijímaly svaté přijímání spolu s biřmováním ve 12–14 letech nebo i později, a to pod vlivem jansenismu z obavy před zneuctěním svátostí. Papež Pius X. se řídil vůlí Ježíše Krista, který miloval děti se zvláštní láskou a doporučoval učedníkům, aby nebránili dětem přicházet k němu (Mk 10,14). Papež se také odvolával na učení Tridentského sněmu, podle kterého je eucharistie „protijed proti každodenním chybám a lék, který nás před těžkými hříchy chrání“, a není tedy důvodu, aby se odpíral dětem, zvláště když prvotní církev bez obav podávala zbylé částčky svátostných způsob i nemluvňatům. Aby mohly děti k přijímání eucharistie přistoupit, měly obdržet vhodnou přípravu, která se konala jednak v rodině, jednak ve farnosti. Měla být založena na znalosti pouze základních tajemství křesťanské víry, na schopnosti odlišovat dobro od zla a schopnosti rozlišovat eucharistický chléb od chleba obyčejného. První, kdo jsou za tuto výchovu zodpovědní, jsou rodiče. Svě rozhodnutí měli konzultovat se zpovědníkem.

Aktuální výzvy dekretu *Quam singulari*:

- udržovat živou pečlivou pozornost vůči dětem a podporovat jejich křesťanskou výchovu od nejtělejšího věku;
- doprovázet děti k postupnému poznávání Ježíše Krista;
- přijímání dětí by mělo vycházet z jejich touhy a osobního přání. Proto je třeba oživit u nich radostnou zkušenost s křesťanským životem uvnitř našich křesťanských společenství;
- mít na paměti, že vrcholný moment setkání s Kristem se uskutečňuje ve svátostném setkání s Ježíšem v eucharistii, vrcholu a prameni křesťanského života.

Privádět děti k eucharistii tedy znamená mnohem více než je připravovat na první svaté přijímání. Znamená to privádět je ke křesťanskému životu v církvi, žít jejich křesťanský život postoji, které jsou vlastní liturgii a které jsou v eucharistickém slavení vyjádřeny: bratrské a sesterské přijímání se navzájem; naslouchání Božimu slovu; vyznání víry; ochota vydat se pro druhé a z toho vyplývající ochota ke službě.

Mgr. Jaroslav Pinkas, Ph.D. (41) vystudoval historii na Filozofické fakultě a Občanskou výchovu a Základy společenských věd na Pedagogické fakultě UK. Pracoval v Národním památkovém ústavu a jako učitel na gymnáziu v Modřanech. V současnosti působí v Oddělení vzdělávání na Ústavu pro studium totalitních režimů, zaměřuje se na metodiku výuky moderních dějin a na využití audiovizuálních zdrojů ve výuce. Žije s rodinou na Žižkově.

Změnila se výrazně výuka dějepisu od té, kterou si pamatujete ze svého dětství?

Myslím, že ano. Nejde jen o to, že dnes se běžně používá dataprojektor, ikonografie nebo filmy ve výuce, ale především dějiny přestaly být vykládány jako jediná možná pravda, ale běžně se mluví o tom, že existují různé způsoby prožívání minulosti.

V čem spatřujete ve výuce dějepisu největší úskalí?

Velké nebezpečí představuje výuka, která minulost představuje jako uzavřený příběh, který si mají děti jenom osvojit a převyprávět. Dějepis by přitom mohl být a měl být nejen o znalostech událostí, ale i o schopnosti vnímat tyto příběhy jako konstrukce a uvědomovat si perspektivu jejich vypravěčů.

Je hodinová dotace dějepisu ve školách dostatečná? (Na většině středních odborných škol a učilištích předmět dějepis často chybí nebo je zastoupen minimálně. Je to v pořádku?)

Myslím, že dotace není hlavní problém. Problémem není kolik se dějepisu učí, ale jakým způsobem. Problém českého vzdělávacího systému není dotace pro konkrétní předmět nebo vzdělávací oblast, ale smysluplnost celku. Pokud budeme pojímat vzdělávání jen v úzce technickém, utilitárním významu přípravy pro pracovní proces, pak bude dějepis, ať ho bude sebevíc, vždy považován jen za jakousi „trešinku na dortu“.

Mají výukové materiály dějepisu dostatečnou kvalitu?

Jak které. V současné době mají učitelé k dispozici obrovské množství materiálů od různých nakladatelství, státních institucí nebo neziskových společností. Problém je se v té nabídce zorientovat a vybrat si to, co vyhovuje nejen dětem,

ale především každému učiteli. Tak jako žádná kuchařka neupeče stejnou bábovku, tak i ve výuce je nutné zvolit ty recepty, které odpovídají učitelovu naturelu.

V čem je přínosný ve výuce film? Zvládně s ním pracovat každý učitel/ka?

Film (pokud je samozřejmě dobře vybraný) můžeme považovat za jakýsi „stroj času“, který žákům ilustruje ty aspekty minulosti, které jsou dnes už nedostupné. V této poloze s ním skutečně měl pracovat každý učitel dějepisu. Náročnější je ovšem využití filmu jako pomůcky demonstrující proměnlivost vyprávění o minulosti. Když třeba pustíme vedle sebe kolektivizační agitku z padesátých let a Jasného Rodáky, můžeme tím ilustrovat nejen realitu násilné transformace vesnice, ale i proměnu vnímání tohoto procesu. Žáci se tak mohou učit vnímat proměnu historického vyprávění a třeba i jeho manipulaci z politických důvodů. To ale vyžaduje náročnější přípravu.

Chybí ve školách předmět religionistika?

Myslím, že ne. Se základy náboženství se žáci ve škole seznamují hned v několika předmětech: nejen v občanské výchově, ale příležitost mají i v multikulturní výchově, či ve výchově k evropským a globálním souvislostem. Opět spíše než o kvantitu jde ale o kvalitu výuky. A ta je velmi rozdílná.

Jakou knihu čtenářům PL doporučujete?

Ačkoli se věnuji především soudobým dějinám, vždy se rád vracím i ke starší minulosti. Rozhodně bych doporučil Dějiny středověkého mnišství od Hugh Lawrence. Je to už starší kniha, ale přináší ucelený výklad o historických proměnách církevních řádů a přibližuje fascinující svět jejich spirituality.

-im-

Hugh Lawrence: Dějiny středověkého mnišství. Výklad o historických proměnách církevních řádů a přibližuje fascinující svět jejich spirituality.

Z Břevnova, který jsme si představili v minulém čísle, se přesuneme opět blíže k Pražskému hradu, abychom si představili klášter podobně klíčového významu. Dovolíme si při tom i skok v čase o přibližně 150 let. Čím je benediktinům Břevnov, tím je pro premonstráty

Strahovský klášter.

Na strategickém místě, jemuž dal jméno nejspíše skvělý přehled nad pražskou kotlinou (strážili = strahovali zde strážní), byl klášter založen již kolem roku 1140 olomouckým biskupem Jindřichem Zdíkem společně s panovníkem Vladislavem II. Zdík se totiž rozhodl po své pouti do Svaté země roku 1138 založit v Praze klášter řeholních kanovníků. Ten však na počátku příliš nevzkvétal, než sem byli v roce 1143 povoláni premonstráti z německého kláštera ve Steinfeldu. Románská bazilika byla vybudována v polovině 12. století, vysvěcena 1182. V té době již byly z větší části hotové i budovy kláštera. Na Strahově byl na vlastní výslovné přání pohřben biskup Zdík (+1150) a v roce 1178 také král Vladislav II. Klášter hrál v českých dějinách významnou roli a to nejen ve středověku, ale např. také v době národního obrození, kdy vznikla věhlasná strahovská knihovna – klášter potvrdil svou úlohu centra vzdělanosti a kultury. Jedná se o jeden z nejstarších dosud živých premonstrátských klášterů vůbec, vždyť první klášter založil

sv. Norbert v Prémontré v roce 1120 a papežem byla nová řehole potvrzena roku 1126. Význam Strahovského kláštera ještě vzrostl díky přenesení ostatků sv. Norberta z Magdeburku do Prahy v roce 1626.

Po vyhnání řeholníků komunistickým režimem v roce 1950 byly budovy kláštera upravovány na památník národního písemnictví, přitom bylo zjištěno, že románské konstrukce klášterních budov jsou v překvapivé míře dochovány až dodnes. Díky citlivé prezentaci si je od té doby může prohlédnout každý návštěvník kláštera.

Románská bazilika prodělala v průběhu dějin více přestaveb, než jiné klášterní budovy, přesto si o její podobě můžeme učinit jistou představu. Trojlodní bazilika měla hlavní loď zhruba dvakrát širší než lodi boční, na východě byla opatřena příčnou lodí a zakončena trojicí rozměrných půlkruhových apsid. Ve druhé polovině 13. století proběhla gotická přestavba spojená se zaklenutím původně plochostropé stavby. Při renesanční přestavbě (1601–1605) byly strženy

původní románské věže při západním průčelí a nahrazeny dvojicí věží v místě obou ramen transeptu (příčné lodi), tyto věže tvoří dominantu celého areálu dodnes. V raném baroku (1630–31) byl kostel prodloužen k západu a tím se jeho hmotový vývoj završil. V období pozdního baroka (po roce 1742) byly fasády upraveny do současné podoby..

Jak bude vypadat církev ve třetím tisíciletí?

Přednáška Josepha Ratzingera z roku 1969 – pokračování

Pohled nazpět do dějin církve je nutný.

Dnešní situaci naší církve lze nejlépe porovnat s obdobím tzv. modernismu na přelomu 19. a 20. století, s koncem období rokoka a definitivním vpádem novověku v podobě osvícenství a francouzské revoluce. Krize modernismu nebyla zcela překonána, spíše jen přerušena směrnicemi Pia X. a změněnou duchovní situací po první světové válce. Současná krize je jen znovuoživením toho, co tehdy začalo. K porovnání se nám nabízejí dějiny církve i teologie doby osvícenské. Kdo se podívá blíž, užasne nad mírou podobností mezi tehdejšími a dnešními děním. Osvícenství jako dějinná epocha dnes sice dobrou pověst nemá. Dokonce i ten, kdo se odhodlá vydat po stopách tehdejších časů, nechce platit za osvícence, ale distancuje se od příliš zjednodušeného realismu oné doby, pokud si dá práci sesbírat minulé události.

Teď tedy první analogie. Spočívá v rozhodném odvratu od dějin, které jsou považovány už jen za skládku starého haraburdí, které nemůže být v úplně novém dnešku nijak užitečné. Je to vítězná sebejistota, že dnes už se nic nemůže odvíjet podle starých tradic, nýbrž ve všem se bude jednat racionálně. Ve srovnání s dneškem udivuje především zajímavá shoda používání pojmu racionalita. I přes tyto, podle mne negativní, skutečnosti bychom se však přece jen mohli podívat na jedinečnou směsici jednostrannosti i dobrých námětů, jež spojují včerejší a dnešní osvícence. Dnešní situace se totiž nejeví zas tak úplně nová, aby nesnesla žádné srovnání s dějinami.

Všecko už tu kdysi bylo.

Osvícenství má svoje vlastní liturgické hnutí, které se snažilo zjednodušit liturgii až na její prvotní strukturu. Měly být odstraněny výstřelky úcty ostatků svatých a především měla být do liturgie zavedena mateřská řeč, zvláště lidový zpěv a účast celého společenství. Osvícenství mělo své hnutí mezi biskupy, kteří chtěli vyzvednout význam biskupského úřadu proti

jednostrannému římskému centralismu. Mělo svou demokratickou složku, alespoň v tom, jak kostnický generální vikář Wessenberg usiloval o demokratickou, diecézní i provinční synodu. Kdo čte jeho texty, nabude přesvědčení, že se setkal s progresivitou z roku 1969. Žádá zrušení celibátu, při udílení svátostí se mají užívat jen německé formulace, smíšeným manželstvím má být žehnáno nezávisle na budoucí výchově dětí. Wessenberg ovšem usiloval také o pravidelná kázání, o pozvednutí vyučování náboženství, podporoval biblické hnutí a další podobné věci, což ukazuje, že těmto lidem nešlo jen o úzkoprsý racionalismus. Přesto však dojem z jeho osobnosti zůstává rozpolcený, poněvadž používá jako vrcholného prostředku rozumu, který pořádá všecko. Je jako zahradníkovy nůžky, které jsou sice k leccemus dobré, ale jako jediný nástroj nestačí.

Podobně rozpolceným dojmem působí synoda v Pistoji v severní Itálii, kde se v roce 1786 sešlo 234 biskupů na tzv. osvícenském koncilu. Synoda se pokoušela uvést do církevního života reformní myšlenky oné doby, ale ztroskotala ve zmatené směsici seriózních reforem a naivního racionalismu. Opět se člověku zdá, že čte nějakou pokoncilní publikaci, když narazí na tvrzení, že duchovenstvo není přímo ustanoveno Kristem, ale povstalo z lůna církve, která je jako celek bez rozdílu nositelkou kněžství. Nebo když člověk slyší, že slavení mše bez přijímání věřících nemá smysl, nebo že papežský primát je označován za záležitost čistě funkční a naproti tomu se důrazně vyzdvihuje původ biskupského úřadu z božského práva. Větší část výroků sněmu v Pistoji byla samozřejmě Piem VI. odsouzena už v roce 1794. Jednostrannost této synody však diskreditovala i její dobré podněty. Otázku, co je a co není do budoucna přínosné, může podle mého názoru nejvíce objasnit pohled na osobnosti oné doby a na souvislosti, které odtud vyplývají. Můžeme nalézt několik charakteristických typů, v nichž se

projevuje rozsah tehdejších možností a zároveň i udivující analogie s dneškem.

Potom je zde extrémní progresista, představovaný dosti smutnou postavou pařížského arcibiskupa Gobela, který šel bystře s proudem pokroku svojí doby. Nejdříve to byla národní konstituční církev, potom, když už ani to nestačilo, slavnostně odložil kněžský úřad s vysvětlením, že po šťastném výsledku revoluce není třeba už žádného národního náboženství, kromě kultu svobody a rovnosti, a podílel se na obřadu uctění bohyně rozumu v katedrále Notre Dame. Nakonec se však pokrok převálil i přes něho. Za Robespiera se najednou ateismus stal zločinem, a tak někdejší arcibiskup byl jako ateista přiveden pod gilotinu a popraven. V Německu se věci vyvíjely klidněji. Tady by bylo možné zmínit jako klasického progresistu asi ředitele mnichovského Gregoriána, Matyáše Fingerlose. Ve svém díle: „K čemu jsou duchovní“ vysvětluje, že kněz je především lidový učitel, který má poučovat lid o zemědělství a chovu dobytka, o sadařství a hromosvodech, ale také o hudbě a umění – dnes by se řeklo, že kněz má být především sociální pracovník a sloužit výstavbě vědecky řízené společnosti, oprostěné od veškerého iracionálního. (Podle značně rozšířeného názoru vědeckost dnes vylučuje náboženství, protože náboženství rovná se iracionální.) Mezi spíše umírněnými progresisty lze poukázat na postavu již zmíněného generálního vikáře Wessenberga, který nejenom zjednodušujícím způsobem převáděl víru na sociální činnost, ale zároveň prokázal dosti malý smysl pro organizaci a chápání života. Zanechal po sobě jenom rozumářské konstrukce.

Docela jinou úroveň sledujeme v osobnosti někdejšího řezenského biskupa Jana Michaela Sailerera. Je těžké ho zařadit. Běžné kategorie pokrokařství a konservatismu selhávají, jak to ostatně vysvítá z průběhu celého jeho života. V roce 1794 je mu odňata profesura v Dillingenu, protože je obviněn z osvícenství. Roku 1819 ztroskotalo jeho jmenování biskupem v Augsburgu, mezi jiným též kvůli odporu později svatořečeného Klementa Maria Hofbauera, který v Sailerovi stále ještě viděl

osvícence. Na druhé straně byl však již roku 1806 odstraněn Zimmer, kterému bylo vytýkáno reakcionářství na univerzitě v Landehu, na níž byl Sailer a jeho okruh osočován za nepřítele osvícenství. Tentýž člověk, ve kterém Hofbauer vždy spatřoval osvícence, byl skutečnými představiteli osvícenství odhalen jako velmi nebezpečný protivník. Měli pravdu. Od toho muže a z velkého okruhu jeho přátel a žáků vzešlo hnutí, které v sobě mělo mnohem větší budoucnost, než nabubřelost čirých osvícenců, vítězně vynášejících svoje trumfy. Sailer byl muž, který se otevřel všem otázkám své doby. Zaprášená scholastika jezuitů z Dillingenu, do jejichž spleťtých systémů už dávno nepronikala opravdová realita, musela se mu zdát nedostatečná. Kant, Jacobi, Schelling, Pestalozzi – to jsou účastníci jeho dialogů. Víra pro něho nebyla vázána na systém pouček, nepovažoval ji za útěk do iracionálního, nýbrž za otevřené střetnutí s dneškem. Sailer znal velikou tradici středověké teologie a mystiky do takové hloubky, jež byla v jeho době neobvyklá, poněvadž neredukoval člověka jenom na přítomný okamžik, ale věděl, že člověk sám sebe pochopí tehdy, až se uctivě a pozorně otevře celému bohatství svých dějin. Tento muž však nejenom přemýšlel, on především žil. Když usiloval o teologii srdce, nečinil tak z laciné sentimentality, nýbrž proto, že poznal celého člověka, ve kterém se proniká duch a tělo. Skryté základy myslí a pronikavé vlastnosti rozumu docházejí plnosti v jednotě svého bytí. „Jen srdcem lze vidět dobře,“ řekl kdysi Antoine de Saint Exupery. Porovnáme-li neživotné pokrokařství Matyáše Fingerlosa s bohatstvím a hloubkou Sailerera, lze přímo nahmatat, jak je Sailer pravdivý. Jen srdcem lze vidět dobře. Sailer byl vizionář, poněvadž měl srdce. Od něho mohlo vyjít něco nového, plodného pro budoucnost, poněvadž žil z věčného Boha a svůj život, sebe sama, postavil do služeb Jemu. A tím jsme teprve u toho, oč nám jde. Budoucnost tvoří jen ten, kdo nasazuje sebe sama. Kdo chce jenom poučovat a rád by předělával jenom ty druhé, zůstává neplodný.

Dokončení v příštím čísle

1732. ŘEHOŘ VIII.

(1187 – † 1187)

Řehoř VIII. (latinsky Gregorius), rodným jménem Albert de Mora, byl papežem od 25. října 1187 do své smrti ještě téhož roku.

Albert de Mora pocházel z rodiny beneventské šlechty a v mládí vstoupil do cisterciáckého řádu. Roku 1172 se jako papežský legát zúčastnil koncilu v Avranches, který zprostil viny anglického krále Jindřicha II. z vraždy arcibiskupa Thomase Becketa (1118–1170).

Do úřadu papeže byl zvolen jako nástupce zemřelého papeže Urbana III. Jeho prvním krokem po zvolení bylo vydání buly *Audita tremendi*, kterou vyhlásil třetí křížovou výpravu v reakci na katastrofální bitvu u Hattínu, ve které bylo křížácké vojsko Jeruzalémského království zničeno Saladinem, a pád Jeruzaléma do rukou muslimů. Tato bitva byla pro křesťanský svět katastrofou, v jejímž důsledku ustoupily všechny drobné málícherné pŭtky do pozadí při vědomí toho, co se právě stalo.

Vlastní jméno nebo rod:	Albert de Mora
Původ:	Itálie
Datum narození:	1100
Místo narození:	Benevento, Itálie
Datum zvolení:	21. 10. 1187
Datum úmrtí:	17. 12. 1187
Místo úmrtí:	Pisa, Itálie
Místo pohřbu:	katedrála Pisa, Itálie
Pontifikát:	1 měsíc, 27 dní

Řehoř VIII. se však již křížové výpravy nedožil, neboť zemřel ještě roku 1187. Jeho nástupcem se stal Klement III.

Třetí křížová výprava (1189–1192) bylo vojenské tažení vyhlášené papežem Řehořem VIII. za znovudobytí Jeruzaléma, který roku 1187 dobyl Saladin. Po fiasku druhé křížové výpravy ovládla a sjednotila zengiovská dynastie Sýrii a po několika válkách s křížáky a Fátimovci také Egypt. Zengiovské impérium v 70. a 80. letech 12. století postupně dobyl Saladin, původně vazal a vojevůdce ve službách Zengiovců Núr ad-Dína, čímž se palestinské křížácké státy dostaly do sevření jednotného muslimského státu. Sultán Saladin poté zahájil válku proti křížákům; jeho tažení vyvrcholilo roku 1187 vítěznou bitvou u Hattínu a poté dobytím Jeruzaléma. Papež Řehoř VIII. reagoval vyhlášením třetí křížové výpravy, k níž se přihlásili i nejmocnější panovníci křesťanského světa: římsko-německý císař Fridrich Barbarossa, francouzský král Filip II. August a anglický král Jindřich II. a po jeho smrti jeho syn Richard a s nimi i mnoho dalších mocných evropských feudálů.

Poznámka: V minulém čísle PL byl u papeže Urbana III. uveden chybně rok úmrtí - správně mělo být 1187.

zdroj: Ch. Coulombe: Náměstkové Kristovi, internet Wikipedie

Nebe ze všech stran

Toho dne na 1. máje jsme my – členové farní Charity Žižkov a „naše“ babičky z domova důchodců pod Lipami – prožili opravdu hezký den. Opět po roce jsme je vzali i s vozičky na výlet. Na Petřín. Provázely nás bílé obláčky na modrém nebi a sváteční atmosféra. Hned na začátku jsme se zastavili v růžové zahradě na malý piknik. Nadšení

z krásného prostředí vzápětí vystřídalo nadšení z vynikajících koláčků. Naše dobrovolnice Anička Matěnová už několik roků peče a ve velkém rozdává takovéto malé nebe na ochutnání. Zpoza živého plotu k nám doléhaly ptačí koncerty i příjemné zvuky piana. Mládenec-umělec, když uviděl náš vozičkový průvod, s radostí zahrál hudební dárek – Gounodovo Ave Maria. Poslouchalo se to nádherně. Cestou k rozhledně jsme potkávali stovky lidí, kteří se sem vypravili na různé prvomájové akce. Jedna z nich nám doslova vstoupila do cesty a zhlédli jsme představení mladých tanečníků v historických italských kostýmech. Cestičkami dolů a nahoru po stráni Petřína, brzdit a tlačit vozíky s vzácným živým nákladem, není hračka. Ale všechna ta krása kolem, dobrá nálada a humor, vše usnadnily. Slunce zářilo na blízké rozkvetlé stráně i vzdálené části města. Naše paní, upoutané na vozičkách, spatřily toto jedinečné panorama Prahy znovu po dlouhých čtyřiceti či padesáti letech. V závěru naší cesty jsme zaslechli melodii zvonkohry od Strahovského kláštera. Opět to bylo – Ave Maria.

Když jsme klientky v pořádku vrátili a loučili se, všichni byli spokojeni. Asi nejvíc naše ředitelka, paní Hilbertová, které odpadl ze srdce poslední kámen. Tu přeměnu tajných obav z mnoha rizik na radost z dobrého díla zažívá už tradičně. Patří jí za ty dobrovolné stresy a námahu velký dík. Děkujeme našim spoluobčankám seniorkám, že jsme jim mohli posloužit. Dobré skutky jsou prý schůdky do nebe. Asi ano. Pobyli jsme si trošku v něm i v tomto odpoledni. Díky všem. Díky Bohu.

Veletrh sociálních a návazných služeb

Farní charita se zúčastní akce Veletrh sociálních a návazných služeb, který se uskuteční dne 8. 6. 2017 odpoledne na náměstí Jiřího z Poděbrad, kde chceme prezentovat naši činnost a nabídnout ke koupi výrobky Poledního ateliéru. Přijďte se také podívat a podpořit nás.

Svatá zpověď – svátost Božího milosrdenství

Jednoduché shrnutí podstaty jedné ze svátostí katolické církve

Ve svaté zpovědi je nutné čestné a úplné vyznání. Nestydíme se – všichni jsme hříšníci. Jestliže jsme něco neúmyslně zapoměli, bude nám tento hřích odpuštěn – řekneme ho v příští svaté zpovědi. Nejlépe je říci po našem vyznání ve svaté zpovědi, že do ní zahrnujeme všechny své hříchy od doby, kdy jsme byli schopni hřešit. Jestliže úmyslně zamlčíme těžký hřích, je zpověď neplatná a musí se opakovat. Musíme také říci, kdy jsme něco zamlčeli a co jsme zamlčeli.

Kněz nám po rozhřešení udělí pokání, které rádi vykonáme jako projev naší lítosti. Samozřejmě, že napravíme způsobené škody.

Užitečné je zapamatovat si tuto zkratku :

- **Modlit se o Ducha Svatého**
- **Rozjímat (zpovědní zrcadlo , zpytování svědomí)**
- **Litovat**
- **Polepšit se (předsevzetí)**
- **Vyznat (knězi ve svaté zpovědi)**
- **Pokání (vykonat pokání a nahradit škodu)**

Vedle všeobecného předsevzetí, že už nebudeme hřešit, je důležité také konkrétní předsevzetí. Zaměřujeme se zvláště na své nectnosti, což bude mít kladný účinek. Nedejme se odradit, že se musíme zpovídat stále ze stejného, povstaňme vždycky znovu, nezůstaňme ležet! Vzpomeňme si na hříšníky z evangelia, kteří dostali od Ježíše odpuštění : Zacheus, Petr, Marie z Magdaly a lotr po pravici na kříži .

Chodme pravidelně ke svaté zpovědi, aby nám Ježíš očistil duši odpuštěním hříchů, zacelil naše rány a posílil nás v našem boji zvláštními milostmi. Staráme se také o své tělo. Prosme Boha o jeho milosti, on má stůl plný darů a ví, co potřebujeme. Je důležité, abychom to poznali a Boha o to prosili. Nesmíme se stát samolibými, to znamená, obviňovat jiné duše, protože všichni jsme stejní.

Důležitou pomocí jsou pro nás odpustky, doprovázející svatou zpověď, které mají podstatu ve svatém přijímání a v rozhodném odklonu od každého hřichu, takže odpustek je zcela zaměřený na lásku k Bohu. K tomu může být připojen ještě nějaký zvláštní skutek, jako třeba průchod svatou branou nebo společná modlitba růžence či půlhodinové uctívání Nejsvětější svátosti nebo modlitba za papeže. Ve svaté zpovědi jsou nám odpuštěny hříchy a jsme osvobozeni od věčných trestů za hříchy (od pekla). Zůstávají ale časné tresty. Můžeme je porovnat se zbytky na plicích kuřáka, který zanechal této zátěže, nebo také se zlatem, které se musí očistit v ohni. Odpustky můžeme být osvobozeni od toho, od čeho nás osvobozují zásluhy Krista a jeho svatých. Je pěkné, když nezapomínáme na ubohé duše v očistci a věnujeme jim svůj odpustek, budou nám za něj vděčné. Při svaté zpovědi kladme vždycky do popředí milosrdenství, lásku a dobrotu Boží. Svátá zpověď není žádná šikana, nýbrž osvobození od hřichu proti Bohu, bližním a sobě samému. Každý rozumný člověk odstraňuje špinu ze svého těla. O to více máme, ba musíme se nechat očistit Ježíšem ve svaté zpovědi od nečistoty své duše. Protože jenom Bůh může odpouštět hříchy, což on rád činí. Ujasněme si proto v pokušení a ve všech obtížných situacích, že máme bojovat za Ježíše, protože on pro nás zemřel!

Další pomocí je krásná modlitba: „Ježíši, Maria, Josefe, miluji vás, zachraňte duše“. Tím se cvičíme v lásce k Bohu a bližním.

Z časopisu Der Fels 3/2017

Den	Biblické souřadnice	Obsah čtení
1.	Čt Žid 1,1-2,18	Vznešenost Božího Syna
2.	Pá Žid 3,1-4,13	Kristus větší než Mojžíš
3.	So	
4.	Ne Žid 4,14-6,20	Ježíš pravý velekněz
5.	Po Žid 7,1-8,13	Kněz podle řádu Melchisedekova
6.	Út Žid 9,1-10,39	Dokonalá oběť Kristova
7.	St Žid 11,1-40	Víra v to, co není vidět
8.	Čt Žid 12,1-13,25	Výzva k opravdové radosti
9.	Pá Jkb 1,1-2,26	Napomenutí k věrnosti
10.	So	
11.	Ne Jkb 3,1-5,20	Pravá moudrost
12.	Po 1 Pt 1,1-2,10	Chvála za spasení
13.	Út 1 Pt 2,11-3,22	Křesťané mezi nevěřícími
14.	St 1 Pt 4,1-5,14	Příprava na poslední věci člověka
15.	Čt 2 Pt 1,1-2,21	Výzva k věrnosti; jistota naděje
16.	Pá 2 Pt 3,1-18	Obrana víry ve druhý příchod
17.	So	
18.	Ne 1 Jn 1,1-3,24	Jsmo povoláni do světla
19.	Po 1 Jn 4,1-5,21	Duch pravdy a duch klamu
20.	Út 2 Jn 1-3 Jn 15	Spor o cestující bratry
21.	St Jd 1-25	Varování před bludaři
22.	Čt Zjv 1,1-3,22	Povolání Jana, Listy
23.	Pá Zjv 4,1-5,14	Vidění Boží moci
24.	So	
25.	Ne Zjv 6,1-7,17	Hrůzy šesti pečetí
26.	Po Zjv 8,1-10,11	Sedmá pečeť a andělé s polnicemi
27.	Út Zjv 11,1-13,18	Dravé šelmy vládnou zemi
28.	St Zjv 14,1-16,21	Hrůzy sedmi nádob
29.	Čt Zjv 17,1-19,21	Svatba Beránkova
30.	Pá Zjv 20,1-22,21	Nové nebe a nová země

List Židům (řec. *Prós Hebráious* = List Hebrejům). I když byl dlouho na Východě považován za autora tohoto listu apoštol Pavel, je zřejmé, že jej mezi léty 80–90 napsal někdo jiný, pravděpodobně alexandrijský Žid, znalec Písma. Církev ve zde představena jako putující Boží lid.

List Jakubův (řec. *Iakóbou epistolé* = Jakubův list). Zatímco jedni považují za autora listu apoštola Jakuba, většina biblistů je toho názoru, že jej napsal některý jeho žák kolem r. 70–90. Autor spisu pobízí křesťany, aby brali svou víru vážně a podle ní také konali.

Listy Petrovy (řec. *Pétrou epistolé* = List Petřův). Přes všechny výhrady kritiků je autorem spisu skutečně apoštol Petr, jenž ho prostřednictvím Silvána napsal krátce před svou smrtí (r. 64–67). Ústředním bodem listu je křesť těch, co uvěřili v Krista.

Listy Janovy (řec. *Ióánnou epistolé* = List Janův). Tradice připisuje tyto spisy, napsané asi v Efezu, apoštolu Janovi. Jde spíše o kázání, v němž autor povzbuzuje věřící k lásce k Bohu i k bližním

Zjevení apoštola Jana (řec. *Apokálypsis Ióánnou* = Janovo Zjevení). Jediný prorocký spis Nového Zákona, napsaný v době pronásledování křesťanů za císaře Domiciána, kolem r. 90–95. Obrací se na křesťany prostřednictvím sedmi asijských církví.

Náboženství dětí

pondělí–čtvrtek odpoledne

Náboženství je důležitou součástí lidského formování dětí i mládeže. Ve školním roce 2016–2017 se vyučuje od září.

- předškoláci – úterý 16.30 (Z. Mináriková), místnost A
- 1. ročník ZŠ – úterý 15.45 (K. Kochová), místnost B
- 2. ročník ZŠ – úterý 16.45 (K. Kochová), místnost B
- 3. ročník ZŠ a příprava k 1. sv. přijímání – (P. Vít Uher) středa 15.00, místnost A
- 4.–5. ročník ZŠ – čtvrtek 16.30 (D. Stolařová), místnost A
- 6.–7. ročník ZŠ – středa 16.00 (B. Oudová Holcátová), místnost A
- 8.–9. ročník ZŠ – čtvrtek 15.30 (B. Oudová Holcátová), místnost A

Farní centrum sv. Prokopa (Čajkovského 36, Praha 3)

Další info: <http://nabozenstvi.unas.cz>; klara.kochova@gmail.com; farnost-zizkov@iol.cz

Biblická hodina

čtvrtek 19.00–20.30

Číst Bibli není jednoduché, je těžké rozumět některým jejím obrazům i událostem. Během biblické hodiny si přečteme a společně vyložíme část Bible, předepsanou na aktuální den podle rozpisu (str. 14).

Katolická víra pro hledající

každý druhý pátek 19.00–20.30

Každoročně po Velikonocích začíná otec Vít pravidelná setkání s dospělými hledači víry, ať už jde o nepokřtěné, pokřtěné v dětství anebo jinověrce, kteří si chtějí projít základy katolické víry a připravit se k prvnímu přijetí svátostí.

Malá dogmatická teologie

středa 19.00–20.00

Přítomnost bývalého děkana KTF UK profesora Václava Wolfa ve farnosti přímo vybízí k využití jeho potenciálu k tomu, aby se naši dospělí farníci mohli vzdělávat v základech katolické dogmatiky.

Malá liturgika

pondělí 19.00–20.00

Přednášky z liturgiky se týkají nejen vysvětlení rozdílů v předkoncilním a pokoncilním chápání mše svaté, ale i jakýchkoli bohoslužeb, a přibližují různé liturgické služby i úkony.

Modlitba růžence

středa 17.20–17.50

Modlitbou růžence oslovujeme P. Marii a s ní rozjímáme o tajemstvích – důležitých událostech ze života našeho Pána, Ježíše Krista. Jednou týdně se modlíme růženec společně u Sv. Prokopa.

Eucharistická adorace

termíny podle pastoračního plánu

Vidíme, že leckteré aktivity farnosti jsou životaschopné. Současně ale v různých oblastech pocítujeme nedostatky. Potřebujeme si tedy nastat vyprošovat hojnost milosti a síly v tiché modlitbě před naším Pánem přítomným v Nejvyšší Svátosti.

Polední ateliér

pátek 9.00–12.00

Především ženy v duchodu, které i nadále chtějí být užitečné, zdobí svíčky, vyrábějí svícny, drátují, háčkují, malují, šijí a připravují dárkové předměty k Vánocům a Velikonocům.

Trénování paměti

pondělí 17.15

Senioři, ale i mladší lidé, kteří překonali vážnější nemoc, mohou mít výpadky paměti. Odborná lektorka formou tréninkových cviků zdarma pomáhá při obnovování funkčnosti paměťových buněk.

Úklid kostelů

každá druhá sobota 8.00–11.00

Každou druhou sobotu v měsíci se v 8 hodin u Sv. Prokopa slouží mše svatá. Po ní se přítomní rozdělí do skupin a vyrážejí uklízet kostely. Díky ochotě farníků a pečlivému harmonogramu by se již nemělo stát, aby některý z našich tří kostelů zůstal neuklizen.

Chcete se nechat pokřtít anebo hledáte odpověď, zda je nutný křest?

Přijďte za knězem a domluvte si s ním osobní setkání. Pak následuje příprava ke křtu formou společných setkání (katechumenát). V našem farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) probíhá příprava každou středu od 19.00, která může vyústit v přijetí svátosti křtu o Velikonocích 2018.

Chcete nechat pokřtít své dítě (do 6 let)?

Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra (tel.: 731 625 910) a po osobním rozhovoru se dohodneme na přípravě tak, aby Vaše dítě mohlo být pokřtěno.

Chcete nechat pokřtít své dítě (7–14 let)?

Takovéto dítě už si zaslouží, aby o víře něco vědělo. Je tedy potřebná jeho příprava ke křtu. Kontaktujte prosím kněze P. Víta Uhra, s nímž tuto přípravu domluvíte. Výuka náboženství dětí v novém školním roce probíhá opět podle rozpisu na vývěškách a v Prokopských listech.

Uvažujete o svatbě v kostele?

Svatba v kostele není pouhým formálním právním aktem, ale mnohem víc – svátostí. Bůh vstupuje mezi milující pár, aby ho posvětil a pomáhal mu v letech společného života. Proto je nutná aspoň základní příprava k sňatku. Domluvte si proto svou přípravu s knězem P. Vítem Uherem (tel.: 731 625 910) včas, tzn. minimálně 3 měsíce před plánovaným termínem sňatku. Při osobním setkání se dohodneme, jak bude příprava probíhat.

Potřebujete se smířit s Bohem a najít klid v duši?

Svátost smíření lze přijmout v kostele sv. Prokopa v pondělí, ve středu a v pátek v době 17.20–17.55, v kostele sv. Anny v úterý 17.20–17.55, v neděli 7.30–7.55 a v kostele sv. Rocha ve středu v 6.30 a v neděli 16.30–16.55. Pokud v tuto dobu nemůžete přijít, kontaktujte prosím P. Víta Uhra (731 625 910) a dohodneme se na jiném termínu.

Jste nemocní? Potřebujete duchovní pomoc?

Pomazání nemocných se v naší farnosti uděluje starým a nemocným lidem opět společně, o třetí postní neděli 4. 3. 2018. Mimo to v naléhavých případech volejte kněze ihned a kdykoliv, abyste s ním domluvili termín návštěvy doma nebo v nemocnici. P. Vít Uher (731 625 910).

Zemřel vám někdo blízký a chcete se s ním důstojně rozloučit na hřbitově nebo v krematoriu? Chcete uložit jeho urnu na hřbitově?

Kontaktujte kněze co nejdříve po úmrtí, je ale nutné domluvit datum a čas rozloučení nebo uložení urny dříve s knězem než s pohřební službou.

Chcete, aby se za vašeho zemřelého nebo živého sloužila mše svatá?

Diář se nachází v sakristii kostela, přijďte proto za knězem před anebo po mši sv. domluvit s ním nejvhodnější termín v tom kostele, kde chcete, aby se mše sloužila.

Jste pokřtěni, ale nebyli jste připravováni ke zpovědi a k svatému přijímání?

Stejně hledajících jako vy je mnohem více a proto se nebojte kontaktovat kněze. Příprava dospělých k přijetí těchto svátostí probíhá společně s dospělými, kteří se připravují ke křtu, ve farním centru (Čajkovského 36, Praha 3) – viz výše.

Nebyli jste u biřmování?

Svátost biřmování se v naší farnosti uděluje dospělým křesťanům každoročně na podzim. Přihlašování probíhá vždy v závěru roku, přípravná setkání pak od ledna do září 2017 ve farním centru. Zájemci se již mohou přihlašovat u kněze (P. Vít Uher, 731 625 910).

Mše svaté ve farnosti sv. Prokopa v Praze 3-Žižkově

	Kostel sv. Prokopa (Sladkovského nám.)	Kostel sv. Anny (Tovačovského ul.)	Kostel sv. Rocha (Olšanské nám.)	
Pondělí	18.00¹⁾			
Úterý		18.00²⁾		
Středa	18.00		6.00³⁾	
Čtvrtek	18.00⁴⁾			
Pátek	18.00			
Sobota	8.00⁵⁾			
Neděle	9.30	8.00	11.00	17.00

¹⁾s latinským ordináři, 4krát ročně v tridentském ritu v kostele sv. Rocha

²⁾ každé poslední úterý v měsíci 30 minut přede mši eucharistická adorace

³⁾v červenci a srpnu mše sv. nejsou, v době adventní zpíváme roráty

⁴⁾každý první čtvrtek v měsíci po mši sv. eucharistická adorace do 20.00

⁵⁾vždy druhou sobotu v měsíci po mši sv. úklid kostelů

Úřední hodiny v kanceláři (Čajkovského 669/36, 130 00 Praha 3-Žižkov)

Úterý	15.00–17.00	výpomocný duchovní Antonín Ježek
Středa	8.30–11.30	administrátor Vít Uher
Čtvrtek	8.30–11.30	administrátor Vít Uher

Kontakty:

administrátor farnosti: P. Vít Uher

mobil: (00420) 731 625 910

e-mail: zizkov@efara.cz

web: www.farnost-zizkov.cz

Ekonomické okénko

k 31. 5. 2017	
výše dluhu (úvěr)	3 761 640,53 Kč
povinná měsíční splátka:	29 324 Kč
sbírka na splácení úvěru (duben 2017):	13 678 Kč
č. ú. farnosti: Sberbank 4200172251/6800	
VS na opravu kostela sv. Anny: 26072013	

DĚKUJEME ZA VŠECHNY VAŠE DARY – jen díky nim můžeme i my dále pomáhat